

ת"פ 40049/07/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 40049-07-20 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

הנאשם

הכרעת-דין

כתב האישום ורקע:

1. נגד הנאשם הוגש ביום 19.7.20 כתב אישום המייחס לו עבירות של **תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, **תקיפת בת זוג** לפי סעיף 382(ב) לחוק, **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק, **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק ו**ניסיון שיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיפים 244 ו-25 לחוק.

2. בהתאם לכתב האישום, במועד הרלוונטי היו הנאשם והגברת י"ק (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג שאינם נשואים, ולהם ילדה משותפת אחת, ילידת שנת 2017. בתקופה הרלוונטית התגורר הנאשם יחד עם המתלוננת, בביתה של המתלוננת ברח' ..... במגדל העמק (להלן: "**הבית**").

בכתב האישום נטען כי ביום **7.7.20**, בשעה 3:38 לערך, חזר הנאשם לבית, בו הייתה באותה עת המתלוננת, והחל לדפוק בחוזקה על הדלת על מנת שהמתלוננת תפתח לו. המתלוננת סירבה לפתוח לנאשם את דלת הבית, והנאשם איים עליה בפגיעה בה שלא כדין, בכך שאמר לה: "**חכי, חכי, אני יודע שמחר את הולכת לעבודה, אנחנו ניפגש, חכי מה יקרה לך**", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

בהמשך לכך, נטען, יצא הנאשם אל מחוץ לבניין, והזיק לרכוש במזיד, בכך שהחל לזרוק חפצים לעבר חלונות ביתה של המתלוננת, ובין היתר השליך מקל של מטאטא לעבר התריסים, ובמעשיו נשבר אחד השלבים בתריס חלון הסלון, וכן נקרעה רשת חלון חדר השינה של המתלוננת.

לאור מעשי הנאשם, פנתה המתלוננת לבית המשפט בבקשה למתן צו הגנה, ובמסגרת ה"ט 15398-07-20 ניתנה החלטה האוסרת על הנאשם, בין היתר, ליצור כל קשר עם המתלוננת, וזאת עד ליום 14.7.20.

בתאריך 8.7.20, בשעה 20:15 לערך, שהתה המתלוננת עם בתה בגן שעשועים במגדל העמק. בסמוך לשעה 20:30, הגיע הנאשם לגן השעשועים, ניגש אל המתלוננת, הרים את בתם בידיו, והבת החלה לבכות. המתלוננת אחזה בבתם על-מנת להשיבה לידיה. המתלוננת, אשר חשבה כי הנאשם מפר את הצו, אמרה לו כי היא מתקשרת למשטרה. בתגובה לכך, עזב הנאשם את הבת, **וחטף בכוח את הטלפון הסלולרי של המתלוננת מידיה**, וברח מהמקום. המתלוננת פנתה לגב' אדריאנה דניאלי, וביקשה ממנה להתקשר למשטרה, והגב' דניאלי עשתה כן. משהבחין בכך הנאשם, חזר הנאשם אל המתלוננת ואל הגב' דניאלי שהייתה לצידה. **הנאשם פנה לגב' דניאלי, בזמן שהיא מדברת עם מוקד 100 של המשטרה, ואמר לה כי אין צורך בכך**, והשיב למתלוננת את מכשיר הטלפון הסלולרי שלה.

בתאריך 2.7.20, בשעה מדויקת שאינה ידועה למאשימה, בבית, החל ויכוח בין המתלוננת ובין הנאשם סביב רצונה של המתלוננת כי הנאשם יעזוב את ביתה. במהלך הוויכוח, החל הנאשם לצעוק ברחבי הבית, ואף נכנס לחדר השינה של הבת, בשעה שזו ישנה. המתלוננת ביקשה מהנאשם כי יחדל מצעקותיו, כדי שלא יעיר את הבת, והוא בתגובה תפס בנר נגד יתושים, כשהוא דולק, והשליך אותו לכיוון המתלוננת, ושעוות הנר התפזרה בחדרה של הבת. אז, תקף את המתלוננת בכך שדחף את המתלוננת באמצעות ידיו על המיטה של הבת, וצבט אותה בידה. כתוצאה מדחיפת הנאשם הוטחה המתלוננת במיטת הבת, **ונגרמו לה שטפי דם** בידה וברגלה, כך על-פי הנטען.

מספר ימים עובר ליום 7.7.20, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, בבית, החל ויכוח בין הנאשם ובין המתלוננת, סביב עניין עישון סמים על-ידי הנאשם בבית, בין היתר ליד הבת. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיעזוב את הבית, והכניסה את בגדיו לשקיות, אותן הניחה בסמוך לדלת הבית. משהבחין בכך הנאשם, קם לעבר המתלוננת ותקף אותה שלא כדין בכך **שחנק אותה באמצעות ידיו על צווארה**, ובאמרו לה: "את בחיים לא תזרקי את הבגדים שלי" ודחף אותה באמצעות ידיו מסלון הבית לכיוון חדר המקלחת. הנאשם הניף את ידיו באוויר בצורה מאיימת בכוונה לתקוף את המתלוננת באגרוף. המתלוננת ברחת לחדר המקלחת כשהנאשם הולך בעקבותיה. אז, תקף הנאשם את המתלוננת בשנית, כשדחף אותה לכיוון המקלחון. כתוצאה מהדחיפה, פגע עקב רגלה של המתלוננת ברצפת המקלחון, ונגרם לה סימן אדום בעקב.

מספר ימים עובר ליום 7.7.20, במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, בבית, ביקשה המתלוננת מהנאשם לעזוב את הבית, והחלה להוציא את בגדיו מחדש, כשהיא אומרת לנאשם שהיא לא רוצה אותו בביתה. בתגובה, השיב לה הנאשם כי הוא יחיה פה כי בא לו לחיות פה. מיד, התקרב הנאשם אל המתלוננת ותקף אותה בכך **שבעט עם רגלו בבטנה, וגרם לה לכאבים** בבטנה.

יריעת המחלוקת

3. הנאשם כפר בהאשמות נגדו. כפי שיובהר, הנאשם לא הרחיק עצמו מהסיטואציות המתוארות בכתב האישום, ואף אישר את חלקם של המעשים המיוחסים לו. ניתן לראות לדוגמא את דברי הנאשם בישיבה של יום 23.9.20, בה ניתן מטעם הנאשם מענה ראשוני לכתב האישום, מפיו של בא כוחו באותו שלב עו"ד אבי מוסקוביץ. הסנגור אמר, בין היתר, שהנאשם לא שבר חלון עם מטאטא כפי שמיוחס לו, ובשלב זה קטע הנאשם את דבריו וקרא: **"את זה אני לא מכחיש, אני כן שברתי את החלון עם המטאטא"** (עמ' 3 ש' 16). ואולם לצד הודאה בחלק מהעבירות, הנאשם כפר במעשים החמורים יותר שבכתב האישום, והכחיש כי הכה את המתלוננת או כי איים עליה. כפי שיורחב, הנאשם טען שהמתלוננת טפלה האשמות שווא נגדו ממניעים שונים, בהם רצון לגרום למעצרו, רצון להנות מרכוש ששייך לו לדבריו ואשר מצוי בבית, או על רקע קנאתה כלפיו.

ייצוג משפטי

4. ראיתי לנכון לפרט בקצרה את השתלשלות העניינים שהובילה לכך שהנאשם ייצג את עצמו בחלקים של המשפט, לרבות בסיומו. את הנאשם ייצג בהליך זה ובהליך המעצר המקביל שלושה סניגורים מטעם הסנגוריה הציבורית. כל אחד מעורכי הדין בתורו ביקש להשתחרר מייצוג עקב אי שיתוף פעולה יוחס לא נאות של הנאשם לבא הכוח.

תחילה ייצג עו"ד אבי מוסקוביץ'. בהמשך, בישיבת ההוכחות הראשונה, מיום 7.12.20, יוצג הנאשם בידי עו"ד שלומי טדרי, ואולם באותה ישיבה, ביקש עו"ד טדרי להורות על שחרורו מייצוג בשל התנהגות בלתי הולמת של הנאשם באותה הישיבה והעדר שיתוף פעולה מצדו, ולאחר שניתנה התראה והזדמנות נוספת לנאשם, הוריתי על שחרורו של עו"ד טדרי מייצוג הנאשם כמבוקש. בהמשך אותה הישיבה ייצג הנאשם את עצמו. עניינו של הנאשם הופנה לסנגוריה הציבורית לבחינה נוספת של אפשרות מינוי סנגור שלישי, ובהודעה מטעם הסנגוריה שהתקבלה ביום 13.12.20 צוין כי התנהלותו של הנאשם אינה מאפשרת ייצוגו על-ידי הסנגוריה הציבורית וכי אין אפשרות להעמיד לרשותו סנגור שלישי, אחר, שייצגו. לפיכך, בישיבת ההוכחות מיום 24.12.20 ייצג הנאשם את עצמו. בסיום הישיבה ביקש הנאשם למנות לו סנגור מהסנגוריה הציבורית, והתחייב לשתף פעולה עם הסנגוריה הציבורית.

בישיבת 18.1.21 יוצג הנאשם על-ידי עורך-דין שלישי במספר, עו"ד ניזאר עבוד, אף הוא מטעם הסנגוריה הציבורית, ואולם בישיבת 16.2.21 ביקש גם סנגור זה להשתחרר מייצוג הנאשם, והנאשם מסר לפרוטוקול כי אינו מעוניין בייצוג וכי ייצג את עצמו. בעת שייצג עצמו, נעשה כל הניתן כדי להקפיד על כך שהגנתו של הנאשם לא תקופח. הוריתי לא פעם לתובע להציג בפני הנאשם חומרי חקירה, כדי להבטיח שהנאשם יבין כהלכה את מהלך המשפט (ראה לדוגמא עמ' 22 ש' 20). בשלב מסוים, הנאשם ביקש שימונה לו סנגור לשלב הסיכומים (עמ' 44), ואולם, כאמור, הסנגור שמונה לו בהמשך לבקשתו זו, הסנגור השלישי, עו"ד עבוד, השתחרר אף הוא מייצוג. בסופו של דבר הצהיר הנאשם כי הוא מוותר על סיכומים מצדו (עמ' 60).

ראיות ועדים

5. מטעם התביעה העידה המתלוננת, י"ק, וכן העיד אביה ו'. העידה השכנה הגב' רחל שטרית, ועוברת אורח, הגב' אדריאנה דניאלי, שהייתה עדה לאירוע שהתרחש בגן המשחקים. בנוסף, העידו שוטרי תחנת מגדל העמק שביצעו פעולות חקירה. הוגשו צילומים מהדירה וכן צילומי המתלוננת, עימות מוקלט שנערך בין המתלוננת לנאשם, דוחות פעולה של שוטרים אשר הגיעו פעמיים עקב קריאה למוקד 100 של המשטרה, חקירותיו של הנאשם, שנחקר ארבע פעמים, ודוחות נוספים לגבי פעולות חקירה לא מעטות.

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בלבד.

דין והכרעה

6. לאחר ששמעתי בפני את העדים ועיינתי במוצגים, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק את אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו. מצאתי את המתלוננת, שעדותה מהווה מטבע הדברים את לבה של המסכת המרשיעה, כראויה לאמון מלא. עדותה של המתלוננת, מעבר להופעתה המשכנעת בבית המשפט, נתמכת בחיזוקים מוחשיים, בהם צילומים בבית, שבו הצביעה על הנזקים שעשה שם הנאשם, ושם שחזרה את חלקן של העבירות. חיזוק נוסף לעדות המתלוננת נמצא בעדותו של אביה, ובראיות נוספות. להבדיל, גרסת הנאשם ועדותו לא עוררו אמון, ובחלקים מרכזיים בדבריו, אף האירו אותו באור שלילי, עד כי מצאתי בדברים שאמר ובהתנהגותו משום חיזוק ממשי לטענותיה של בת זוגו, ולטענות כתב האישום.

7. המתלוננת, י"ק, צעירה בת 24, העידה כי בהווה היא מתגוררת במגדל העמק עם בתה בת ה-3.5, ומטפלת בקשישים לפרנסתה. את הנאשם תיארה כ"בן זוג לשעבר", אותו היא מכירה כ-4 - 5 שנים, "לצערי" כך דבריה (עמ' 17 ש' 22). נימתה כלפי הנאשם הייתה לאורך עדותה, שניתנה על פני שתי ישיבות, נימה מרירה, של מי ששבעה סבל ביחסים הזוגיים. כשנשאלה בפתח עדותה אם הנאשם הוא אבי בתה, השיבה בציניות שאינה יודעת, למרות שהדבר אינו במחלוקת וברור הוא כי מדובר בילדה משותפת של השניים. יחד עם זאת, בחלקים שונים של עדותה ניכר היה על המתלוננת כי אינה אדישה לנאשם, וכי נימתה ה כועסת כלפיו מקורה בפגיעה שפגע בה, וביחסו השלילי הממושך כלפיה, ולא להבדיל על רקע סלידה מהנאשם או נקמה מתוכננת בו. ראה לעניין זה כדוגמא את נימתה בחקירתה הנגדית עמ' 36, שם העידה כי דאגה לנאשם כשהיה עצור, עד כי חששה שיפגע בעצמו, ואף שוחחה עם אחותו לברר שמצבו טוב בעת שנמצא במעצר (36 ש' 30).

8. המתלוננת העידה כי הדירה במגדל העמק איננה של הנאשם, וכי היא שכרה את הדירה עצמאית. מדובר בטענה שהנאשם אינו מכחיש, שכן הוא אישר כי לא השתתף בשכר הדירה (עמ' 53 ש' 24), וכי הצטרף למתלוננת להתגורר שם לאחר שהשתחרר ממאסר קודם. הטענה כי המתלוננת הנה ז

המחזיקה בדירה אף נתמכה בחוזה השכירות (ת/29) הרשום על שם אביה של המתלוננת מר ו"ק. המתלוננת העידה כי מערכת היחסים שלה עם הנאשם, אשר התגורר בשלב מסוים עמה ועם הילדה בדירה, הייתה מערכת אלימה וחסרת תקשורת (עמ' 26 ש' 27), והעידה כי הנאשם לא השתתף כלל בהוצאות הבית, חרף הבטחות לעשות זאת, התרועע מחוץ לבית כל הזמן, לא בילה כלל עמה ועם בתם, השתמש בסמים בעצמו ועם אחרים בתוך הבית, ונהג בה בזלזול (ראה לכל אורך עדותה ולדוגמא בעמ' 27 ש' 19).

9. המתלוננת מסרה לאורך עדותה את כל העובדות המצוינות בכתב האישום.

לגבי האירוע הראשון - המתלוננת העידה כי הנאשם יצא בלילה עם חברים. בשיחה ביניהם בטלפון היא מסרה לו כי אם יחזור אחרי השעה 3:00, שלא יחזור הביתה. הנאשם, לדבריה, השיב לה כי לא יחזור הביתה וצחק עליה. הנאשם הגיע לבית, אחרי השעה 3:00, ודפק בדלת, אך היא סירבה לפתוח לו. הנאשם המשיך לדפוק על הדלת וצרח, וכן התקשר אליה וצעק עליה בטלפון כי תוציא לו בגדים ונעליים שיוכל ללבוש לעבודה. המתלוננת השיבה לנאשם כי היא פוחדת, וכן "אני מצטערת אני רואה איך אתה מתנהג ואני לא מוציאה לך". לאחר מכן הנאשם דפק בחלון חדרה, ובחלון חדרה של הבת, **פגע בתריסים וקרע את הרשתות**. המתלוננת צלצלה לאביה, והוא הציע לה להתקשר למשטרה, והמתלוננת צלצלה לאחר מכן למשטרה. כשהגיעו השוטרים, הנאשם ברח מהמקום (עמ' 18, ש' 1-18).

בהמשך ציינה כי הנאשם צעק מבחוץ "**חכי חכי אני יודע שמחר את הולכת לעבודה**" וקילל אותה, וכן אמר: "**אנחנו ניפגש, חכי מה יקרה לך**" (עמ' 19, ש' 1-5).

המתלוננת חזרה וציינה כי לא פתחה בפני הנאשם את הדלת, והתקשרה למשטרה, לאחר שאמר לה "חכי, חכי אני יודע שאת הולכת בבוקר לעבודה", והיא תפסה את הדברים כאיום כלפיה (עמ' 23, ש' 11-13).

כשהתבקשה לתאר את הנזקים שנגרמו כתוצאה מהתנהגות הנאשם ציינה המתלוננת כי הנאשם זרק מקלות והכה עמם על חלונות חדרי הבית, שבר תריס אחד, קרע את הרשתות וזרק פומלות (ככל הנראה במקרה אחר) (עמ' 25, ש' 28-32).

עוד ציינה, בחקירה הנגדית, כי פחדה מן הנאשם וחשה מאוימת, וכי בעקבות הדברים הילדה התעוררה והחלה לבכות, והנאשם ניתק את החשמל לבית, והיא ישבה בחושך (עמ' 33, ש' 3-7).

10. **אירוע שני** (ייקרא להלן: "**אירוע מגרש המשחקים**") ביום למחרת, בשעה שמונה בערב, מסרה המתלוננת בעדותה כי יצאה עם בתה **למגרש משחקים** שליד ביתה. הנאשם הגיע למקום בריצה, הרים את הילדה, והיא נבהלה והתחילה לבכות. המתלוננת לקחה את הילדה מן הנאשם, ואמר לו שהיא הוציאה נגדו צו, ושיעזוב את הילדה, אחרת תתקשר למשטרה. צו ההגנה שניתן ביום 7.7.20 הוגש כראייה לחיזוק דבריה של המתלוננת (ת/29ב). מובהר כי הנאשם לא ידע על קיומו של הצו עד אותו רגע, ואולם המתלוננת סברה שהצו מחייבו להתרחק, וכי הוא מפר אותו. המתלוננת העידה כי היא החזיקה את הילדה ביד אחת וטלפון בידה השנייה. אישה שהייתה במקום באה לעזור לה. **הנאשם חטף**

מידה את הטלפון שלה וברח עמו. היא ביקשה מהאישה שהייתה במקום כי תתקשר למשטרה כי יש צו האוסר על הנאשם להתקרב אליה. לאחר מכן, שכנתה, רחל, ניסתה לשכנעה להתפייס עם הנאשם (עמ' 18, ש' 19-32).

כן השיבה לנאשם בחקירה הנגדית כי נבהלה מהתנהגותו, והילדה נבהלה עוד יותר.

כשהנאשם אחז בילדה היא התחילה לצרוח, והמתלוננת אמרה לו כי אם יגע בה או בילדה היא תתקשר למשטרה, עד שהגיעה למקום אישה בשם אדריאנה (עמ' 37, ש' 3-15).

עדת התביעה אדריאנה דניאלי תומכת בגרסת המתלוננת לגבי האירוע בגן המשחקים, ועל כך בהמשך.

11. **אירוע שלישי** המתלוננת מסרה בעדותה גם כי באחד הימים, נכנס הנאשם לחדרה של הבת בזמן שהבת ישנה, והמתלוננת ביקשה שיצא מהחדר. הנאשם אחז בנר נגד יתושים, בעודו דולק, והשליך אותו. לאחר מכן, הוא דחף את המתלוננת לעבר המיטה של הבת, עד שנגרם לה שטף דם, וכן צבט את המתלוננת בכתפה (עמ' 25, ש' 1-4, 17-18, 22). כשנשאלה מתי התרחש אירוע זה השיבה המתלוננת כי זה היה כשבוע לפני האירועים שקדמו למעצרו של הנאשם (עמ' 28, ש' 1).

12. **אירוע רביעי** באחד הימים, על רקע ויכוח בין המתלוננת ובין הנאשם בשל רצונה של המתלוננת כי הנאשם יצא מהבית, אספה המתלוננת את בגדיו של הנאשם בשקיות והניחה אותם מחוץ לדלת. הנאשם אמר למתלוננת "את לא תזרקי לי את הבגדים", **חנק אותה והכה אותה באגרופ.** כשנשאלה מתי התרחש אירוע זה, ציינה המתלוננת כי זה היה ממש באותה התקופה בה התרחשו האירועים שהובילו למעצרו של הנאשם (עמ' 19, ש' 32-20, ש' 2).

13. **אירוע חמישי** המתלוננת העידה כי באחד המקרים, בבית, לאחר ויכוח בנוגע לרצונה של המתלוננת שהנאשם יצא מהבית, הנאשם **בעט בחוזקה בבטנה**, והניף את ידו כעומד להכות אותה במכת אגרופ. המתלוננת ברחת לכיוון המקלחת, והנאשם **דחף אותה לכיוון המקלחת** ונגרם לה **שטף דם ברגלה**. כשהתבקשה להתייחס לסרטון ת/28, שאלו אתיחס בהמשך, ושב מתועד הנאשם, לדברי המתלוננת, **צורך סמים בבית ליד הילדה**, ציינה המתלוננת כי ביקשה ממנו "לא ליד הילדה", כשכוונתה כי בקשה שהנאשם ימנע משימוש בסמים בתוך הבית ליד הפעוטה (עמ' 19, ש' 14-20; עמ' 24, ש' 31 - מ' 25). המתלוננת העידה כי הנאשם התעלם מדבריה, וכפי שיובא בהמשך, ניכר בסרטון, שהמתלוננת צילמה, כי הנאשם התייחס לבקשתה בבוז ובהתעלמות.

בהמשך ציינה כי באירוע "עם המקלחת", היא אספה את בגדיו של הנאשם וארזה אותה בשקית וביקשה כי יעזוב את הבית. **הנאשם חנק אותה, והשליך אותה על הרצפה.** המתלוננת קמה מהרצפה והחלה לבכות. הנאשם הניף את אגרופו בתנועה מאיימת לעברה, אז היא רצה למקלחת. הנאשם רדף אחריה, והיא **נפלה וקיבלה מכה בעקב** המתועדת בת/22. היא ציינה כי האירועים כולם התרחשו "בזמן האחרון" (עמ' 26, ש' 3-8).

14. כשנשאלה מתי התרחשה הבעיטה בבטן, לא זכרה המתלוננת לומר מתי, אלא רק כי זה היה באחד הריבים שבהם ביקשה מן הנאשם לעזוב את הבית, וכשהיא ארזה את בגדיו הוא בעט בבטנה, ואף **לקח את בגדיה מתוך הארון והשליך אותם דרך החלון**, כשהיא מבקשת ממנו להפסיק. המתלוננת ציינה כי זה היה לפני האירוע שבמהלכו התקשה למשטרה (עמ' 26, ש' 11-14, 26-28; עמ' 28, ש' 2-10).

15. המתלוננת מסרה כי מערכת היחסים שלה עם הנאשם התאפיינה באלימות פיזית ומילולית מצדו, כי בתקופת היכרותם הנאשם עישן סמים בבית (עמ' 19, ש' 6-8). המתלוננת ביקשה מהנאשם מספר פעמים לצאת מהבית בשל התנהלותו, אך הוא סירב לצאת מהבית. המתלוננת מסרה בעדותה **"אני לא יכולה להוציא אותו בכוח כי הוא גבר ואין לי את הכוח להוציא אותו"** (עמ' 19, ש' 15-21). לדברי המתלוננת, לא שיתפה אחרים בכך שהנאשם תקף אותה, ומכיוון שהוא אבא של הילדה (עמ' 20, ש' 4-8). המתלוננת הוסיפה כי בכל פעם שהייתה מגרשת את הנאשם מהבית, הוא היה מגיב באחת משתי דרכים - או שהיה מתעלם או שנהג באלימות, וכשלא הייתה פותחת לו את דלת הבית, היה מנתק את החשמל בבית עד שהייתה פותחת לו (עמ' 24, ש' 20-21).

16. המתלוננת התייחסה לטענות הנאשם על כך שגם היא הייתה תוקפנית והרימה ידיים עליו. לעניין זה, המתלוננת אישרה כי היו בינה ובין הנאשם "ריבים" אבל הנאשם היה אלים יותר, והיא לעיתים נהגה לדחוף אותו מעל פניה. לדבריה, כאמור, הקשר שלהם היה אלים ולא בריא. המתלוננת, קטנת קומה וצנומה, העידה כי היא בחורה ולא יכולה להכאיב לגבר, לדבריה, והוא גדול ממנה. לכל היותר, היא הגנה על עצמה (עמ' 25, ש' 24-27). המתלוננת ציינה כי "הייתה אלימות ברקע, לא הייתה תקשורת. אני לא רציתי להמשיך את זה, כל פעם שביקשתי ממנו שילך הוא התעלם או היה אלים, דחף אותי, חנק אותי, בעט לי בבטן גם" (עמ' 3-10). עוד ציינה כי "היו הרבה אירועים קטנים כאלה ואלימים ולא נעימים" (עמ' 26, ש' 28). המתלוננת ציינה, בחקירה הנגדית, כי ציפתה שלאחר שתיוולד ביתם, היא והנאשם יפסיקו השימוש בסמים ויחיו כמשפחה (עמ' 29, ש' 10-13). כן ציינה כי הנאשם לא נתן לה לעבוד (עמ' 31, ש' 15-16).

בחקירה הנגדית הוסיפה המתלוננת וטענה כי הנאשם שבר את הדלתות והמנורות בחדר השינה המשותף שלהם, והכחישה כי ניסתה לפגוע בנאשם (עמ' 30, ש' 11-12).

17. כמענה נוסף על טענת הנאשם כי המתלוננת הייתה תוקפנית, וכי כעסה על הנאשם (באופן שלדבריו הניע אותה לטפול עליו אשמת שווא), השיבה המתלוננת כי אכן כעסה עליו, ולא רצתה שיהיה בבית, אך בשביל זה "לא שוברים חלונות ולא בועטים בדלת". יצוין כבר כעת כי בשלב זה השיב לה הנאשם (שחקר אותה בעצמו בחקירה נגדית) - **"את צודקת, אני מצטער"** וביקש את סליחתה (עמ' 31, ש' 12-14).

עוד מסרה בחקירתה הנגדית כי באירוע שבו הזמינה משטרה, הנאשם אמר לה להזמין משטרה (הנאשם טען זאת והיא אכן אישרה כי כך עשה) אך היא לא עשתה זאת מיד, משום שפחדה ממנו (עמ' 31, ש' 17-23), ופחדה לפתוח לו את הדלת (עמ' 32, ש' 3).

כן ציינה כי ככלל, כשהנאשם הרביץ לה הייתה אומרת לו כי תתקשר למשטרה, אך פחדה לעשות כן, משום שהוא אבי ביתה (עמ' 32, ש' 25-26).

18. חקירתה הנגדית של המתלוננת נוהלה כאמור על ידי הנאשם, שהיה אז ללא ייצוג. הנאשם והמתלוננת, שביניהם נערך עימות משטרי בעת החקירה (ראה ת/5), ביצעו למעשה עימות נוסף, ארוך וחי, גם באולם בית המשפט, כשהנאשם ניהל את חקירתה הנגדית מתא המעצר שבאולם בדיונים. בני הזוג התעמתו זה עם זה, עד שבשלב מסוים הערתי על התנהלותם, והוריתי על ניהול חקירה אפקטיבית מצד הנאשם, ולמתלוננת נאמר שתפסיק להתפרץ (עמ' 36 ש' 9). המתלוננת הטיחה בנאשם, בחקירתה הנגדית, כי הוא היה אלים כלפיה, וכי הוא גבר ואם הוא מכה אותה הוא יכול גם להרוג אותה, והיא חלשה ממנו (עמ' 33, ש' 22-24). יחד עם זאת המתלוננת לא שללה כי יתכן והדפה את הנאשם מעל פניה (ש' 26).

19. הנאשם שאל את המתלוננת אם יכול להיות שהיא מתארת מקרה יחיד ככמה מקרים - והיא השיבה בשלילה, כי מדובר במספר מקרים ספציפיים (עמ' 34, ש' 13-22). המתלוננת עמדה על פרטי עדותה, על ריבוי המקרים ועל המעשים, והגיבה עניינית לשאלות התקיפות שהנאשם שאל אותה.

20. כאמור, עדותה של המתלוננת מהימנה בעיני. יש לציין כי הנאשם, חרף הכחשתו הכללית את רוב המיוחס לו, התבטא בפני החוקרת אורית אברג'ל, שבצעה מס' פעולות חקירה בתיק, לגבי המתלוננת כי **היא ילדה תמימה שאינה יודעת לשקר, בניגוד אליו, היודע לשקר** (ראה מזכר החוקרת ת/38 מיום 16/7/20). אני שותפה לרושם זה, שבא מפניו של הנאשם עצמו, לגבי המתלוננת. מצאתי כי בעדותה בבית המשפט, וגם ובעיקר באותו עימות ממושך עם הנאשם בחקירה הנגדית שחקר אותה, מאופיינים דברי המתלוננת בסימני אמת בולטים. ראיתי בפני צעירה שגישתה ישירה ובלתי מתחכמת, שהעידה מדם לבה, ללא שמחה לאיד, וללא סימנים לנקמנות או רצון להרע.

21. חלק מטענותיה של המתלוננת מגובות בראיות חיצוניות חפציות וחזותיות תומכות. החבלה שברגלה, אותו **שטף דם** שנגרם לה לדבריה כשהנאשם דחף אותה למקלחת, הוזכר **בעדותו של אביה של המתלוננת ו'**, שהעיד כי ראה את הכתם, ושאל את בתו לגביו. המתלוננת השיבה לאביה כי קבלה מכה מהשולחן, ורק בדיעבד, אחרי התלונה במשטרה, הבין האב כי הנאשם היה זה שגרם לחבלה לבתו מספר ימים קודם (עמ' 39 ש' 29). גרסת האב תואמת את גרסתה של המתלוננת עצמה, שהעידה כי נמנעה בזמן אמת מלערב אנשים באלמות של הנאשם כלפיה, בשל היותו אבי ילדתם. את עדותו של ו"ק מצאתי אמינה. האב העיד בחקירתו הראשית עדות מצומצמת, משנשאל מטעם המאשימה לגבי החבלה ומספר עניינים מצומצם נוסף. לעומת זאת, בחקירה הנגדית שחקר אותו הנאשם, שאל הנאשם את האב ו"ק שאלות בלתי ענייניות וקנטרניות שהעלו את חמתו של העד. ניכר כי בשלב זה גבר כעסו

של האב על הנאשם, ובמענה לשאלותיו, הטיח בנאשם עובדות וטענות נוספות. האב הצהיר כי ביקש לעזור לנאשם ונתן לו מקום לישון בביתו בתקווה שייחלץ מעולם העבריינות (עמ' 41 ש' 27), ואולם, כך העיד, הנאשם עסק בסחר בסמים בכל מקום שבו הוא נמצא, כולל בדירת המגורים של המתלוננת במגדל העמק (עמ' 42 ש' 1).

עוד העיד ו"ק כי בתו הייתה מתקשרת אליו, לגבעתיים שם הוא מתגורר, ומדווחת שהנאשם הגיע הביתה וניתק לה את החשמל כתגובה על כך שלא נתנה לו להיכנס (עמ' 43 ש' 14).

הדברים, שנאמרו באופן ספונטני, כדי לשלול טענות שהנאשם הציג ואשר עוררו את כעסו של האב, עוררו אמון.

הנאשם, ששמע את טענותיו של האב, **לא הכחיש ממש**, אלא רק שאל כך:

"אם היית שומר עליה היא לא הייתה עם אחד כמוני"

והאב מר' ק' השיבו:

"נכון, אני אעשה הכל היום כדי שהיא תשתנה, כמה פעמים דיברתי אתך ובקשתי ממך להפסיק ושתעשה חיים חדשים" (עמ' 42 ש' 7)

מצאתי כי עדותו המהימנה של האב תומכת בגרסת המתלוננת ומחזקת אותה.

22. חקירתו של תיק זה החלה בשיחה של המתלוננת למשטרה ביום 7.7.20 שעה 03.38 לפנות בוקר, שבה הודיעה כי בן הזוג שלה כיבה לה את החשמל, זורק דברים וצועק. השוטרת נוי דסה, שהגיעה עקב הקריאה, קבלה מהמתלוננת את גרסתה הראשונה והעניין הונצח במצלמת גוף (ראה דוח ת/1). השוטרת שוחחה עם הנאשם בטלפון אך הוא לא שיתף פעולה ולא הגיע על אף שהתבקש. התרשמות מהמתלוננת בזמן אמת כמעט, מדווחת לשוטרים ומתארת באישון ליל את האירוע האחרון, בעטיו הזעיקה משטרה - מוסיפה למהימנותה.

למחרת, 8.7.20, הגיעה לביתה של המתלוננת החוקרת אלמוג יניב (מזכר ת/22). רגלה של המתלוננת, ועליה החבלה צולמה, ובנוסף צולמו החבלות שגרם הנאשם, על פי גרסת המתלוננת, לתריסים ולרשתות, על ידי השלכת חפצים ופגיעה מלמטה עם מטאטא. בנוסף, המתלוננת הראתה את הנר הירוק בחדרה של הילדה, אשר הנאשם השליך לדבריה באחד מהמקרים, ושהשעווה שלו טפטפה על השטיח, הקיר והטלוויזיה (מוצג ת/22). מדובר בראיות חפציות, המחזקות את גרסת המתלוננת, שנאספו בהצבעה שלה.

23. הנאשם והמתלוננת נפגשו לראשונה בחיפה, לפני למעלה מארבע שנים, בעת שהמתלוננת הייתה עוד לא בת 20, ושהתה במסגרת הוסטל כלשהי לנערות. הנאשם לא הסתיר, והעיד ביוזמתו, חרף הבהרה שקיבל על כך שלא מקובל לחשוף עבר פלילי של נאשם במשפט פלילי אחר, כי באותה תקופה עסק בסחר בסמים. בעת עדותה של המתלוננת בחקירה נגדית, שאל אותה הנאשם שאלות פולשניות לגבי עברה, במטרה ברורה להכפישה, עד שהוריתי לו להתמקד בשאלות ענייניות בלבד (עמ' 28 ואילך).

התרשמתי כי המתלוננת, לכל אורך עדותה וגם בשלב החקירה הנגדית התוקפנית, דבקה באמת. מדובר בצעירה, שנכרכה בזוגיות עם אדם אשר אינו מסתיר את אורח חייו העברייני, ואשר במודע השתלבה בחייו, שכללו באותה עת סחר בסמים, ובהמשך גם מאסר משמעותי בגין עבירות סמים. המתלוננת העידה כי כשנכנסה להריון עם תינוקת משותפת, הבטיח לה הנאשם לשנות דרכו (עמ' 29), ואולם את הבטחותיו לא קיים. החקירה הנגדית, אשר הייתה, כפי שכבר צויין, מעין עימות סוער וממושך בין השניים, הבהירה את כנותה של המתלוננת, ואת היעדרה של הגזמה או כוונה להזיק לנאשם. שוב ושוב הטיחה בנאשם, כמענה לשאלותיו המתריסות, את טענותיה כי הרס את הבית (עמ' 30 ש' 21) כי עשה חורים ברשתות ובתריסים (עמ' 32 ש' 5), כי היה אלים ובוגדני והלך עם זונות (עמ' 32 ש' 16) כי נמנעה מלהתלונן עליו בזמן אמת שהכה אותה (עמ' 32 ש' 31), כי תקף אותה כתגובה על דרישתה שייצא מהבית (עמ' 34 ש' 31), ועוד דוגמאות לאורך החקירה לכך שהמתלוננת עמדה על עמדתה.

24. טענת המתלוננת לפיה הנאשם נהג לצרוך סמים בבית, ליד הילדה, מגובה בסרטון, אשר המתלוננת הסריטה בטלפון שלה, ושהוקרן בבית המשפט (ת/28). בסרטון נראה הנאשם היטב מעשן "באנג", ליד הילדה. המתלוננת מלווה את האירוע במעין קריינות, על התנהגותו, על עישון הסמים ליד הילדה, ועל כך שהנאשם מזלזל ולא חדל. הנאשם, בעדותו בבית המשפט, שהייתה בחלקה הגדול בלתי אמינה, טען כי מדובר בעישון טבק, ולא בסמים (עמ' 56 ש' 9). זו נקודה שבה נטייתו של הנאשם שלא להעיד אמת בולטת במיוחד. הסרטון מדבר כאן בעד עצמו, וזאת לא רק כי רואים בו עישון אשר ניכר לגביו כי בסמים מדובר, אלא גם כי הנאשם, ששומע את המתלוננת מטיחה בו כי הוא משתמש בסמים, רק מחייך, ואינו טורח כלל להכחיש את הטענה. בנוסף, במשטרה כשנחקר בעניין, הנאשם אישר למעשה כי הוא משתמש בסמים וכשנשאל אם הוא מעשן סמים ענה: **"מדי פעם אני מעשן, כי אני יודע שכבר ראית את הסרטון"**, אך המשיך: **"מדי פעם אני שם טבק במבחנה ואני מעשן את זה"** אני מעדיפה את גרסת המתלוננת, המגובה בסרטון מובהק, לפיה הנאשם עישן למורת רוחה סמים בבית, ליד הילדה, על פני גרסת הנאשם כי מדובר בטבק אותו עישן באמצעות באנג. בעיקר שוכנעתי מהסרטון בזלזול הקשה של הנאשם בזוגות, ובהתעלמות מתריסה מבקשה לגיטימית שלא יעשן סמים ליד הילדה הפעוטה.

25. המתלוננת לא הסתירה, במענה לשאלותיו של הנאשם, כי כעסה כלפיו נובע, בין היתר, מכך שחשדה בו כי אינו נאמן, כי לא בילה כלל בבית עם בתם ועמה, והעדיף תחת זאת להתרועע עם אחרים, לעשן סמים, לדבריה גם לבלות עם נשים ועם זונות (לדוגמא עמ' 34 ש' 9). במוצג ת/23 תועדו הודעות טקסט של המתלוננת לנאשם מסוף חודש יוני ותחילת חודש יולי 2020, שבהם הודיעה נחרצות כי לא תכניס את הנאשם הביתה, בליווי ביטויים דוגמת: "אני שונאת אותך" או "לך לישון אצל רחלי הזונה". יחד עם זאת, לא מצאתי בדברים אלה תמיכה בטענת הנאשם כי המתלוננת העלילה עליו מתוך תסכול על יחסו אליה, וכי לכן טפלה תלונת שווא לגבי אלימות. כנותה של המתלוננת ניכרה לאורך כל עדותה, ושוכנעתי בדבריה על כך שהנאשם נהג בה בזלזול, ואף הכה אותה כפי שתיארה, באותם מקרים ספציפיים.

26. ניכרו בגרסת המתלוננת מתינות ודיוק. גרסתה חפה מסימני הגזמה, ואין בה מאפיינים של עלילה, דוגמת דרמטיזציה או ייחוס מעשים נעדרים קונטקסט של מקום או נסיבות סובבות. כל אחד מהמקרים

המתוארים על ידה מייחס לנאשם התנהגות אלימה מוגבלת, דוגמת דחיפה, מכה בבטן, חניקה במקרה אחד, היזקים לא מהחמורים, תוך השלכת חפצים, שימוש במטאטא או השלכת פומלה. מדובר בתיאורים אמיתיים, שנמסרו באופן אותנטי ועקבי, בהודעות במשטרה, אשר לא הוצגו כלל לגבי סתירות, בעימות מצולם, ובחקירה נגדית ממושכת.

27. גרסת המתלוננת על כך שבאירוע בגן השעשועים הנאשם חטף ממנה את הטלפון מגובה בעדותה של עדת התביעה גב' אריאנה דניאלה, שבילתה באותו גן עם בנה, ונרתמה לעזרת המתלוננת, אותה לא הכירה כלל, שהייתה נסערת, וצעקה כשהנאשם בא אליה. העדה העידה כי ראתה את אותו אדם, אשר כעת מוסכם שהוא הנאשם, לוקח למתלוננת את הטלפון, וכי המתלוננת צעקה לה: "הוא חטף לי את הטלפון, בבקשה תתקשרי למשטרה" (עמ' 37 ש' 33). העדה נענתה לבקשת המתלוננת, ואכן החלה לחייג, ובשלב זה אמר לה הנאשם שלא להתקשר, כי הוא רק רוצה לדבר עם המתלוננת (שם ש' 3). העדה העידה כי במפורש כי ראתה את הנאשם מתרחק מהמקום עם הטלפון ביד (עמ' 38 ש' 26). עדותה של העדה מעוררת אמון, ואין כל טענה כי יש לה אינטרס בלתי נייטרלי להזיק לנאשם. עדותה, המשתלבת היטב בגרסת המתלוננת, סותרת את טענתו הבלתי אמינה של הנאשם על כך שהטלפון הגיע לידי בטעות, אחרי שהמתלוננת פגעה בידו, שבה הוא סובל מחבלה נושנה (עמ' 55 ש' 6).

28. גם שכנתה של המתלוננת העדה רחל שטרית, תמכה בעדותה, וזאת למרות שבאופן מובהק מדובר במי שקרובה לנאשם, שהנו חברו של בנה, יותר מאשר למתלוננת. העדה העידה, לאחר שזיכרונה רוענן ע"י ב"כ המאשימה, כי היא פנתה למתלוננת כשפגשה אותה בגן השעשועים, והציעה לה להשלים עם הנאשם, אחרי האירוע שהתרחש יום קודם, בו הנאשם נעדר מהבית, כי היה אצל גב' שטרית, ומאחר יותר בילה עם חבריו. המתלוננת ענתה לעדה שטרית כי הנאשם שבר לה תריסים, כי הכה אותה, וכי אינה רוצה אותו עוד בקרבתה בשל היותו אדם אליים.

29. לעומת המתלוננת, אשר עדותה אומצה על ידי במלואה, ואשר גרסתה נתמכה בראיות של ממש, הנאשם הותיר בגרסתו רושם בלתי אמין כשהכחיש אלימות כלפי המתלוננת. בחלקים אחרים, לא מעטים, תאמה גרסתו את גרסתה. מצאתי כי הנאשם בחר "לפזר" לאורך עדותו נקודות בהן אישר פה ושם חלק מהמיוחס לו, ואילו את החמורים שבמעשים הכחיש. כך לדוגמא ניתן להצביע על כל שהנאשם הודה שצבט את המתלוננת (עמ' 25 ש' 6), שבר תריס (עמ' 26 ש' 1), זרק את הבגדים שלה כפי שתיארה (עמ' 26 ש' 16), כיבה את החשמל בדירה בעת שלא נתנה לו להיכנס (עמ' 54 ש' 18), ואף התנצל על מעשיו (עמ' 31 ש' 12).

30. לגבי הלילה נשוא המקרה הראשון המתואר בכתב האישום, הנאשם העיד כי השכנה רחל שטרית קראה לו לתקן משהו אצל שכנתה, וכי הלך אליה מיד אחרי שחזר הביתה מהעבודה, ונשאר עד השעה 22.00. המתלוננת כעסה על היעדרו, כתבה לו הודעות וקיללה, ואחרי שחזר הביתה, הייתה כעוסה, והוא יצא וישב עם חברים עד השעה 02.00, ו"שתינו והייתה הילולה" (עמ' 54 ש' 5). כשחזר, לא הסכימה המתלוננת להכניסו, והוא כיבה לה את החשמל, ושבר תריס, שהיה כבר קודם שבור, באמצעות

מקל. בסופו של אותו אירוע זרקה לו המתלוננת לדבריו פריטי לבוש שיילך לעבודה. הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת כמיוחס לו (על כך שיזיק לה למחרת).

31. את האירוע למחרת, שהתרחש בגן המשחקים, הנאשם תיאר באופן תמים, והעיד כי רצה רק לבלות עם בתו, שאותה ראה עם אמו, ואז המתלוננת צעקה שיש לה צו הגנה והטלפון שלה הגיע בלא כוונה לידי. איני נותנת אמון בעדות הנאשם. הוא אמנם לא ידע באותו שלב כי המתלוננת הוציאה צו הגנה, אך ידע היטב על התקרית מלילה קודם, שבו המתלוננת מנעה את כניסתו לדירה. הנאשם אף קיבל שיחת טלפון מהמשטרה שהזמינה אותו לתת את גרסתו ולכן ידע שהוא מבוקש (ראה עדותה של השוטרת דסה, כמפורט לעיל), ולמרות כל זאת, בחר לדבריו להגיע אל המתלוננת בשקט, מאחורה, ולהפתיע אותה בגן השעשועים (עמ' 55 ש' 3). התנהגותו של הנאשם מעידה על התגרות במתלוננת, ועל כוונתו להפר את שלוותה ולהוכיח לה כי לא יעזוב אותה. איני מקבלת את גרסתו כי ניגש לילדה המשותפת בגן המשחקים באופן תמים ולגיטימי, כי גרסה זו מתעלמת מהעובדה שאך יום קודם לכן הזעיקה המתלוננת משטרה לבית, והנאשם ידע זאת היטב. בנוסף, איני מקבלת את ההסבר המיתמם של הנאשם, לפיו לפתע גילה שהוא מחזיק ביד את הטלפון של המתלוננת (עמ' 53 ש' 11), והעדפתי את גרסת המתלוננת, הנתמכת בעדות העדה אדריאנה, כי הנאשם חטף את הטלפון כשהבין שהמתלוננת מתכוונת להזעיק משטרה. יש לציין כי אין מחלוקת שהנאשם החזיר למתלוננת את הנייד מיד לאחר מכן.

32. לגבי המקרים האחרים, המוקדמים יותר, שבהם יוחסה לו אלימות כלפי המתלוננת, הנאשם העיד כי לא הכה אותה וכי אינו מרים ידיים על בחורות (עמ' 55 ש' 30), למעט צביטה שצבט את המתלוננת בתגובה לצביטה שהיא הקדימה לצבוט אותו. הנאשם הכחיש שאי פעם חנק את המתלוננת, או כי דחף אותה, ואף נימק: "היא נמוכה ואם אתן לה כאפה אני אעלף אותה" (עמ' 56 ש' 26).

33. הנאשם הותיר רושם שלילי בגרסתו ובהתנהלותו. התנהגותו בבית המשפט, כלפי באי כוחו שייצגו אותו נאמנה, עד שבקשו, זה אחר זה, להשתחרר מייצוגו עקב זלזולו בהם, ובהמשך כלפי העדים השונים, העידה על אופיו, ולא לטובה. הנאשם חקר את העדים באופן תוקפני, בדרך אשר לא נלוותה לה כל תמיכה ראייתית שהיה מצופה שתוצג. כך לדוגמא, הטיח הנאשם בשלושת החוקרים שחקרו אותו, אלמוג יניב, מיכאל ללוש ואורית תורג'מן (שהשתתפה בחלק מהפעולות), טענו בוטות ביותר, כי ללוש שפך עליו כוס מים, וכי שתי החוקרות ניבלו פיהן בחקירה באופן גס ביותר. הדברים הוכחו מכל וכל על ידי אנשי המשטרה, ואני מקבלת את גרסתם. יש לזכור כי הנאשם היה מיוצג בחלק מההלך, וכי חומר החקירה, לרבות חקירותיו המצולמות, הועתק, וחרף זאת הנאשם, על ידי באי כוחו או בעצמו, לא הציג כל אסמכתא ליחס בוטה או לא מקצועי של מי מהחוקרים אליו.

34. האשמות בוטות הושמעו מפיו גם כלפי המתלוננת, על כך שהיא שותה, וכי עסקה בנעוריה בזנות, כלפי אביה, כאילו שהאב ניצל אותו כספית וישן בביתו. הטענות הוכחו, ובלטה חימתו של אבי המתלוננת, מר קוסטרוב, אשר כעס מאד על קו החקירה, והכחיש באופן מעורר אמון את הטענות. גם כלפי העדה

רחל שטרית, טען הנאשם טענות שונות אשר העדה, שקרובה אליו, הכחישה. בשלב מסוים בחקירתה הנגדית על ידי הנאשם, התברר שהנאשם התקשר לגב' שטרית ממעצרו, וניסה לשוחח עמה טרם עדותה מטעם התביעה, לגבי העדות הצפויה (עמ' 10 ש' 5). מדובר בנסיון להשפיע על עד, ועל התנהלות שלילית.

35. גישתו של הנאשם והתנהלותו בתקופת החקירה המשטרית מוסיפה לרושם בלתי חיובי שהותיר. הנאשם לא הגיע לתשאול, חרף זימונו על ידי השוטרת נוי דסה (ת/1), וסירב להגיע גם בשיחת טלפון עם החוקרת אלמוג אליהו מיום 9.7.20, שבה, לבקשת החוקרת שיתייצב, הודיע כי הוא "אוסף ראיות נגד המתלוננת", ורק אחרי שיסיים יגיע לחקירה (ת/9). בבית המשפט, בחקירתו הנגדית, הנאשם אמר את הדברים הבאים:

"במשטרה אני תמיד משקר. בית המשפט הוא אמן עלי. בכל המשפטים שלי הורשעתי במה שהודיתי כי אני לא מסתיר ומספר רק אמת" (עמ' 59 ש' 30) מדובר בגישה שלילית המעידה בשלילה על הנאשם.

בהמשך לדבריו של הנאשם יש לציין כי מצאתי שגם בבית המשפט אינו נצמד לאמת, בניגוד לעיקרון המנחה אותו, לשקר רק במשטרה, ולספר אמת בבית המשפט.

36. הנאשם לא הביא כל עד הגנה לתמוך בגרסתו, אף לא את העד סהר וקנין, שאת שמו הזכיר כמי שעתיד להעיד מטעמו. יצוין כי המשטרה פנתה לאותו וקנין, שסירב למסור גרסה, וכן נעשו פניות לשכנים נוספים, אשר מסרו כי אינם מעוניינים לשתף פעולה ולהסתבך עם הנאשם שהנו עבריין (ראה מזכרים ת/7, ת/10, ת/12)

37. הנאשם לא הכחיש, כאמור, שדירתה של המתלוננת נשכרה על ידה לבדה, וכי הוא הגיע לחיות עמה שם אחרי שהשתחרר ממאסר משמעותי שריצה בגין עבירות סחר בסמים. לגבי הטענה שסירב לעזוב, חרף בקשותיה ממנו, הנאשם הגיב בשלילה, וטען כי ההיפך הוא הנכון, כי המתלוננת לא רק שלא רצתה שיעזוב, אלא התלוננה על כך שלא היה מספיק בבית עמה ועם הילדה. התרשמתי כי מדובר בזוג צעירים, אשר ערב אירועי כתב האישום חיו במחלוקת תמידית, אשר תפסה את מקומם של קשרי אהבה הדדיים מהעבר. השתכנעתי בתמונה שתוארה על ידי המתלוננת, לפיה הנאשם נהג בה בחייו עמה בזלזול מתמיד, התרועעות מחוץ לבית, אי השתתפות כלכלית בהוצאות, שימוש בסמים בבית, ויחס משפיל, וכי עקב התנהגותו העדיפה שיעזוב, אך הוא לא היה עוזב, וכשדרשה זאת הגיב באלימות במספר מקרים, תקף אותה, איים והזיק בזדון לרכוש. גם המתלוננת גילתה אסרטיביות כלפי הנאשם, דרשה שייצא, הטיחה בו את דעתה עליו, ואף ארזה את בגדיו בשקיות, והוציאה אותן החוצה מספר פעמים. לא מצאתי כי התנהגותה, אותה לא הכחישה, סותרת את המיוחס לנאשם, ואין לנאשם כל הגנה על בסיס פועלה של המתלוננת כלפיו. לא מדובר בהגנה עצמית מפניה, אלא בתקיפות פיזיות יזומות.

38. אף לא אחד מהנימוקים שהשמיע הנאשם לכך שהמתלוננת תעליל עליו לשווא לא נמצא כנימוק

משכנע. כאמור, לא שוכנעתי כי מדובר בעלילה בשל קנאה של המתלוננת או על רקע חשדה לאי נאמנות מצד הנאשם. בנוסף, לא ראיתי כל הגיון בטענה כי המתלוננת ביקשה לסלקו מביתה כדי לשמור לעצמה ריהוט וטלוויזיה השייכים לו, שנמצאים בדירה. מדובר בטענה קלושה, המושמעת מאדם בן 30, לגבי דירה שבה מתגוררת בת זוגו לשעבר עם בתו היחידה, לגבי רכוש דל יחסית, אשר היה מצופה כי אב משפחה יספק לילדתו. מקובלת עלי תגובתה של המתלוננת לעניין זה בעמ' 36 ש' 5, שם אמר לה הנאשם שייקח ממנה את הטלוויזיה, והיא הגיבה בכעס שאם ייקח מביתו את "הפלזמה" היא לא תיתן לו לראות את הילדה. התגובה ממחישה עד כמה מקוממת הטענה כאילו שמדובר בתלונה כוזבת משיקולים חומריים. אין הגיון בטענה שהמתלוננת בחרה להתלונן כדי לסלק את הנאשם מהבית, וטענה זו נוגדת את גרסת הנאשם כי המתלוננת רצתה אותו בבית כמה שיותר. יש לזכור כי התלונה הוגשה לראשונה ביום 7.7.20 בשעות הלילה המאוחרות ע"י מתלוננת מפוחדת, שהודיעה כי הנאשם צעק איים והשליך חפצים חמוץ לבית - נסיבות אלה שוללות הפללה שקרית ויזומה, והן מהוות סימני אמת.

39. עדותה של המתלוננת, בצירוף ראיות נוספות כפי שפורט, ביססו למעלה מכל ספק את טענות ועובדות כתב האישום. הנאשם לא עורר בגרסתו, שאותה איני מקבלת, ספק במארג הראייתי.

באשר לסעיפי האישום - כפי שנטען בכתב האישום, שוכנעתי כי הנאשם תקף את הנאשמת מספר פעמים. באחד המקרים גרם לה לשטף דם ברגלה, המהווה "חבלה של ממש", ולכן יש להרשיעו במקרה זה **בתקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש**, ואילו במקרים הבודדים האחרים, יש להרשיעו ב"**תקיפה סתם**", של **בת זוג**. שוכנעתי עוד כי בלילה של יום 7.7.20 הנאשם איים על המתלוננת, עקב מניעת כניסתו לדירה על ידה, ואמר לה **חכי חכי אני יודע שמחר את הולכת לעבודה**" וכן: **"אנחנו ניפגש, חכי מה יקרה לך"**, ובדבריו אלה עבר **עבירת איומים**. בנוסף, הנאשם ביצע מספר עבירות **היזק לרכוש במזיד**, עת פגע בתריסים וברשתות הדירה כפי שפורט וגרם לנזק. באירוע האחרון, בגן המשחקים, הנאשם נטל מהמתלוננת את הטלפון שלה, כדי שלא תתקשר למשטרה, ולבסוף החזיר לה את המכשיר. הנאשם אף ביקש מהעדה אריאנה שלא להתקשר למשטרה - בכך **ניסה הנאשם לשבש מהלכי משפט**.

לסיכום - אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' ניסן תשפ"א, 23 מרץ 2021, במעמד הצדדים